
De fik den da vel?

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

De fik den da vel?

4

De fik den da vel?

De fik den da vel?

De fik den da vel?

Af Kaj Munk

Nat.d.18.12.38[1]

GOD AFTEN! Velkommen hjem, Kammerater rundt om i Danmark! Faa nu Støvlerne af i en Fart, Listeskoene paa, skul med daarlig Samvittighed til Bøssen, som vi gemmer Renselsen af til senere, Hunden maa vi have givet noget Foder med det samme, det kan ikke nytte, kom saa, Ajax og Glam og Benedikte! - Hænder og Hoved i Vaskekummen og der staar jo Kaffen, Livsalighed dit Navn er Kvinde, og ligger *Nationaltidende* med Jagtbrevet, ak! for nu fik altsaa Harejagten Ende for denne Sinde, ja, den gjorde saamænd, og vi fangede Juleharen, en Søndagshare i Aar oven i Købet, vi fangede den, men hvor det kneb, Helledusseda, hvor det kneb.

Dagene er saa korte, at der ikke er et Kvarter af dem at spille, hvis det store Maal skal naas. Op i bælgravende Mørke og ud at finde Hundene, der er nogenlunde forstyrrede ved at blive purrede saa tidligt. Og saa af Sted ud til Valen, saa man kan være paa Pladsen i det Øjeblik, jeres Klokker bestemmer, at nu staar Solen op. Bitterligt koldt er det, denne fæle Østen, der skærer til Marv og Ben. Men Stjernerne blinker løftefuldt, og en lille Maane gynger kaad og veloplagt mellem Skyerne og synes, Livet er ene Narrestreger med at blive mindre og lille og helt væk og vorde og vokse og blive større og stor og saa om igen i al Evighed – hahaha! Naada, og der sprang den første Hare, ikke 20 Alen ude i Dæmringen; men hvad kan det nytte, naar Vorherre endnu ikke har ringet Afgangssignal til Skuddene? Løb kun, lille Morten, vi tager det for et godt Varsel, at vi allerede har haft Føling med din Slægt. Du bliver ikke den sidste, vi kommer ud for.

Og Dagen indfinder sig, træg og tvær, tætnende Graaskyer, Vind, der stives. Den store March er begyndt over hærdet Stub og tottet Græsmark og øde Pløjemark. Der viser sig ikke Antydning af Hare, Spor nok af dem i Sandet, Sæder efter dem i alle Slags Jord, men den Art af Dyreriget er uddød i Danmark; vi skulde have hilst den i Morges med større Ærbødighed som den sidste af Stammen.

Æv, denne Bakke er ikke til at ase sig op ad, Vandet har gjort den til Sump ved Foden og et godt Stykke op, Vinden er hidsigt kontrær. Vandet staar En i Øjnene, saa man ikke kan se, Hjertet hugger i Brystet som et Vrag paa et Skær, svedt er man, og saa snart man standser lidt for at samle Pusten, bliver man gennemisnet og faar Tandhakke. Vi vinder aldrig op, og hvad vil vi op efter? Deroppe er bare en fjendtlig, forreven og hujende Himmel – – Hare? ikke Spor! Saa brøler Kammeraten mod Vinden og fægter med Arme og Bøsse peger bagud, og saa sandelig, der løber en Morten, alt for langt ude, men lad det være en Trøst, at man staar klods op ad dens Leje, den er sprunget to Alen bag En.

Og videre gaar det, og mere og mere haabforladt stolprer man af. Men saa sker det. Kom

den strygende med Hunden efter sig et eller andet gaadefuldt Sted fra? fo'r den ud af et Hegn lige imod Dem? blev Jorden pludselig levende mellem Benene paa Dem og sortnede hen over Agrene og blev atter død? Eller var det et haabløst Skud alt for langt ude, og Morten var stendød med det samme? Lige meget hvordan det kom! Naar de 3 Kolbøtter er slaaet, og de 6 Spjæt afleveret, og den hvide Bug skinner paa den sorte Jord op mod den graa Himmel, da er Lønningen rigelig ydet for Morgenjag og Iskulde og Fortraskethed.

Da stiger der en al Træthed forjagende Evighedsfølelse op fra den flintestensspaltede Jord under Ens Fødder, fra Stenøkseflisen og Flintpilespidsstumpen, som min Fars Fingre for Aartusinder siden har fattet om, naar *han* var ude og bjærge sig Føde direkte fra Moder Jord – og dejligt løber Tænderne i Vand ved Tanken paa Middagen 2den Juledag, naar Morten Madsvend derhenne, brun og duftende, bæres i Triumf paa løftede Hænder ind og faar redt sit sidste Leje paa den hvide Dug mellem glimtende Lys – dansk Jul fra længe, før den blev kristen.

Kaj Munk.